

Nevelési képes szaklap a serdülő ifjúság számára

Megjelenik minden vasárnap egy iven.

Felelős szerkesztő és kiadó-tulajdonos

M. KALOCSA RÓZA.

Szerkesztői szállás: papnövelde-utca 7. szám,
(hova a kéziratok és előfizetési pénzek küldendők.)

Előfizetési föltételek:

Egész évre	6 frt — kr.
Félévre	3 „ — „
Negyedévre	1 „ 50 „

Előfizetőinket, kiknek előfizetés idejük e számmal lejár,
kérjük mielőbb előfizetésüket megújítani. Szerk.

Szánalom.

Anyám! anyám! hallgass reám,
Hadd mondjam el mit álmodám.
Zöld réten egy virág-bokor
Alatt a csattogány dalát
Hallám zengeni édesen,
S a párjavesztett bús tubát.

Csak halld anyám, óh! halld tovább,
Történt e ennél már csudább!
Búsán midőn kesergené
A gerlice panaszait,
Lecsap az ölyü hirtelen
S felfalja a szegény gilit.

Oh kedves édes jó anyám
Mint fájt nekem e látomány!
Úgy síra szivem érte hogy
Nem mondhatom, — De nyugtató
Lön jó anyám az ébredés,
Látván, hogy ez mind nem való!

Ah értlek, értlek kedvesem
Ismerlek én jó gyermekem.
E csók hevítse szivedet
Hogy szánni meg ne szünj soha,
Kit a gonosz sors sujtola,
Gazdag lesz a szegény anya.

BÉHR LÁSZLÓ.

A művészet hatalma.

Beszély. (Vége.)

A képnek művészi bece is volt, de az ügyész hatása végett
becsülte sokra. Az egész tárgy; a táj maga, a vihar, s az alakok

oly élethívek voltak, hogy mikor a kecskepásztor először meglátta, majd hanyatt esett réműletében; azt hitte az alakok élnek s hogy még egyszer látja ama hajborzasztó gyilkosságot.

E hatásra építé az ügyész tervét. S nem csalódott.

Midőn a kép egészen elkészült, magához vette azt, beteríté egy lepellel s levezetteté magát a fogoly börtönébe.

Nagy, sötét, boltozatos földalatti helyiség volt ez; nyirkos falain, tömör oszlopain cseppköveket képezett az átszivárgó víz, mint valami barlangban. Komor, ijesztő, kongó üreg, halottas penész-szaggal. Oly hideg volt benne, hogy vaczogott az ember foga.

A gonosztevő ott feküdt egy oszlop lábánál, lelánczolva, félig rothadt szalmán, mint valami mérges fenevad.

Mikor a fáklyavivő örök, mert fáklyák nélkül nem lehetett e földalatti kaszamatákban látni, s a börtönész beléptek az ügyésszel, arra felé fordítá fektéből marezona tekintetét. Szemét bántá a világosság, mert a sötétséget már egészen megszoká, e miatt szemöldeit összehúzta. Durva, apróra nyírt, tüskés, ősz haj fedé húsos fejét, nyaka rövid és vastag, orra tömpe, széles szájából ritka, fehér fogak látszottak ki, mint megannyi agyarak.

Borzalom volt ez alakra és arczba nézni.

Az ügyész megállt előtte, köpenyébe burkolva; a kép hóna alatt. A fáklyavivők utasítása szerint egy kissé oldalt álltak, hogy a világosság a fogolyra és reá essék.

— Utoljára jöttem hozzád, — kezdé, maga is borzadva, hogy az igazság megvallására birjalak. Tagadásod teljesen hasztalan. Bűnöd világos. Valld meg, hogy elkövetted.

A fogoly nyöszörögve emelkedett és ült fel a kőpadon, melyen eddig feküdt. Oly nyomorult volt, oly ijesztő és undorító egyúttal, a dohos pinzelevegő, aggály és félelem által megviselve, mint egy elesigázott csikasz farkas. Valóságos fogoly fenevad! alattomos szemeivel szerte pislogott, épen mint a vadállatok az állatsereglet kalitjában. Ha fogva nem volnának, oh mint vérengzenének.

Az ügyészre úgy nézett, mint a kínozott vad a szelidítőre. a kit legjobban gyűlöl, de a kitől legjobban fél.

— Nem vallhatok semmit! — nyögé rekedten, — mert nem követtem el semmit!

— Ne hazudj! — riadt rá az ügyész. — Valld meg! Tagadásod semmit sem használ.

— Nem vallhatok! — suttogá a vén megátalkodott.

— Nem? — mondá hevülten az ügyész, s elővoná palástja

alól a végzetes képet, melytől oly sokat remélt. — Most sem ismered be, hogy gyilkos vagy? Nézz ide!

S eléje tartá a sikerült festményt, melyen az alakok szinte mozogni látszottak, mintha elevenek lettek volna.

A vén bűnös a képre meredt. S apránként szemei örülten kezdtek forogni tágra-nyílt pilláik alatt, tüskés haja szálankint felborzolódott, s egész rút arcán a legborzasztóbb rémülés, iszony tükröződött, mely az ilyenekhez bizonytalansággal szokott, edzett férfiakra is megrendítőleg hatott.

— Nem tagadom! én tettem!! — hörgé végre elhalván és és hátra hanyatlott kőpadjára. — Mindent megvallok, végezzenek ki, csak azt a képet vigyétek el, azt ne kellessék többé látnom!

— Tehát megvallja, hogy ön ölte meg mostohaleányát? — kérde az ügyész.

— Meg!

— Miért cselekedte?

— Hogy vagyónát magamévá tegyem. Csak azt a képet vigyétek el!

Nem tudott büntettének ily hű hasonmására irtózás nélkül nézni. Inkább választá a halált, semhogy azzal a képpel még egyszer szembesítsék.

A törvényszék előtt megerősíté vallomását, s egy hét múlva függött. Így érte őt utól az igazság büntető karja. Így segíté ki az ügyészt festési tudománya. S ez volt — a művészet hatalma!

MAJOR BÉLA.

Monda a gosai tóról.

(Vége.)

A jövevény fölötté figyelmesen szemléllé Geta zöldes köveit, esodálkozott gyönyörű ragyogásán, keménységét vizsgálta, és kezén méregette súlyát, mit a leányka szívesen engedett.

Alig tűnt elő más nap reggel a nap első sugara, Geta már kihajtá nyáját és a Felső-Gosau tó felé sietett, azon reményben, hogy tündérét ott találván tőle fölvilágosítást kér az idegen kiléte felől. Ma is, mint többnyire, nyakán voltak ragyogó kövei.

Az idegen is elhagyá a vendégszerető családot, de előbb a déli hegyek felé vezető gyalog ut után tudakozódott. Amíg látható volt addig lassan lépdelt, de alig tűnt el szem elől, gyorsan a hegyek felé fordult, merre Getát lenni sejté.

Geta ez alatt elért a tó mellé és egy fatörzsre ült türelmetlenül várva a tündér megjelenését; bárányai pedig vidáman szökdécseltek körülte. De hiába várt, mert a tündér csak nem jött!

Végre hallatszott, mintha valaki a bokrok közt közelgne. Geta örömeben tapsolva ugrott föl — de ijedten állt meg, mert nem a tündér volt — hanem az idegen, ki megjelent.

Geta ijedelmében el akart futni, de az idegen ruháját megragadva, visszatartá.

— Ne félj — szólt — nem foglak én bántani; csak mond meg azt, hol tettél szert e szép kövekre?

— Ajándékban kaptam.

— Ajándékban!? — ejnye, ejnye ez jó barát, ki ily szép ajándékokat hoz. Ugyan hol lakik? fölkeresem, én is kérek tőle ily kövecskéket ajándékba.

És ezzel lerántván a szegény leány nyakából a gyöngyöket, vad kacajjal, gyorsan tarisznyájába rejté, mintha nem volna biztos zsákmányában.

Félelem és fájdalomtól megkapatva, éles sikolylyal rogyott Geta a puha mohára.

E pillanatban távoli dörgés hallatszott, mely perczről perczre erősebb lett és végre hatalmas dörgése betölté a hegyek és völgyeket, viszhangjával egyesülve rémületbe ejté a völgy lakóit. A jégcsúcsokról nagy kék tömeg gördült alá, magával rántván mindent mi útjába esett. A tó kéklő hullámai felzudultak és úvöltve omlott a tömeg alá a mélységbe, embereket, nyájakat sulyával elfedve, — csak azon helyet kimélve meg, hol Geta feküdt. Itt egy emberke jelent meg, ki az élettelen Getát fölemelve magával vitte a hegyek közé. Az idegen pedig a hószakadék által ledöntött szikla alá temetett, s a ragyogó smaragdok, melyek e sziklát boríták a tóba hullottak, hol felolvadva a tóvizét zölddé festék és a monda szerint ez kölesónzi maig is a gosai tónak ama kedves zöld színt.

Getát daczára a sok keresésnek nem találhatá többé senki; hisz elvitte őt a tündér magával sziklavárába, hol valószínűleg a tündérek nyáját őrzi és virágaikat ápolja.

KÖZLI H. MARISKA.

A S O R S.

Elbeszélés 1869-ből.

A közelebb múlt vasárnap, minnyájan ebédnél ültünk, kint az ebek nagyon ugattak. Egy szegény vándor jött, mama mondta a

eselédek vezesse a cselédszobába, általam, egy tányér ételt küldött, a jötnek. Ilon utánam szaladt, később mama is ki jött, szánalomal néztük a szegény embert, ki jó étvágygal, de hulló könnyek közt ette a meleg ételt.

Mint egy 40 éves lehetett, tökéletes ősz, lába keresztül löve, rongyos katona öltözetben, lábain rosz bocskor. Midőn kérdénk hová utazik, mondá Lengyelországba, az a hazája. 48-ban jött a magyaroknak segíteni, vivni a szabadságért, most úgy mond, húsz évi fogság és szenvedéseim után, megengedettett, hogy nyomorultán koldúlva visszatérhetek hazámba.

Ott állottunk mellette panaszait halgatva, meg könyeztük Ilonnal, mama útra valót adott neki, én mondám: Istenem! szegénynek, de szerencsétlen sors jutott. Mama azt mondta, az emberek szerencsétlenségének, sokszor oka a sors, legtöbbször pedig az emberek szívtelensége. Hányszor pazarolják a dús gazdagok pénzüket, minden nemes jó czél nélkül, feledve s megvetve azokat, kik életüket, véreket áldozták a haza szabadságáért, figyelemre sem méltatva, dús lakomák fénye között, az egykor dicső vitézeket kik most a nyomornak undorító helyzetében fetrengnek, hideg részvétlenséggel azt mondják, ez a sors! mama mondta: ha az emberek anyi jót tenének, menyi töllok kitelhetnék, úgy sok embernek nem volna oly szerencsétlen sorsa!

A szegény vándor tovább utazott, mi Ilonnal kikisértük, sohajtván néztünk utánna, még az útcza sarkánál őszfeje eltűnt; azóta sokszor gondolom, hogy több szerencsétlenség oka az emberek szívtelensége mint a sors! . . .

FERENCZY LOUIZE.

Hitregetani képek.

A hitrege legérdekesebb alakjai közé tartozik Apolló, anynyi regényes kép, jeles tulajdon van szöve személyéhez. Dianának, a vadászat istennőjének testvére, kivel együtt nevedett egy csodaszép szigeten, hol kívülök s jó tündéreken kívül nem lakott senki. De a mint felnőtt, mint Jupiter fia igényt tartott az Olympra, hova, ha valakit befogadtak, annyi volt, hogy isteni rangra emelék.

Nagy ünnep volt az Olympon, minden fényben, pompában ragyogott, az Olymphegy lábát rózsaszín felhő borítá s választá el a földtől! azon halandó át nem hatolhatott. Mit is csinálhatott volna ott, az a rendkívüli fény vakká tette volna. Ott ült Jupiter közepén, arany trónján, kezében kormánypálcza s villám,

lábainál madara, a sas. Jobbján ült Juno a szépség királynője, balján poárnoka a szép Ganymed, Neptun és bájos neje Amphitrite olyan kísérettel, minőt még nem látott a világ. Fehérkagyló trónjukat vízi-növények folyták körül, melyek közt drága gyöngyök csillogtak. A sánta Vulkán gyönyörű neje Venus szelid méltósággal állta ki a boszús pillantásokat, melyeket rá Juno s a felvértezett büszke Minerva vetettek, kiknek élénken emléükben volt még: Eris almájának története.*) De ki tudná mind elsorolni őket, a kik ott egybegyülve voltak, hiú dielsvágyó, irigy mindamnyi, kik között Vulkán mintegy száműzött bujkált, mindenki hátrált előtte, mert szegény — nagyon szurtos volt. Hogyne! mikor a tüzhányó hegyek kürtőjén kelle neki ki s bejárnia!

A tündérek füzérben táncban lejték körül a félkört, melyet a gyülekezet képezett s énekeltek hozzá oly hangon minőt mi emberek képzelni sem tudunk.

Ezután megjelent Apollo szép szende nővérével Dianával. Az Olymp hölgyvilága el volt ragadtatva. Valódi esoda is az, midőn valaki először lép ily magas körbe és oly otthonosan érzi magát, hogy valamennyinek a legügyesebb, leghízelgőbb bókot is tudjon mondani, És e mellett Apollo valóban csinos ifju volt. A hatalmasabb párt nyerve volt, még Juno is kegyesen mosolygott rá, szabad volt tehát kiüríteni a habzó Nektárral tölt arany billikomot, melyet neki Ganymed nyujta; ezzel beavattatott az istenek sorába.

A ki istenné lön, nem volt szabad tétlenségben maradnia, egy-egy hivatás várt valamennyire. Apollót közmegegyezéssel nevezték ki — kocsinak! No ugyan megtisztelték! Epen olyan finom modoru kedves ifjuhoz illő hivatal. Elhiszem azt! De midőn valaki a napsugárt özönlő fogatnak vezetésével bizatik meg, talán mégis elfogadható állás? Tehát ő lön a nap szekérének kormányzója.

Ezenkívül a költészet, még pedig lantos költészet teremtője is Apolló volt. Mint ilyen babérkoszorúzott fővel, lanttal kezében jelenik meg. Első hivatása volt a világot jótékony világossággal, meleggel elárasztani; s a második? talán ugyanazt tenni a szellem világával. Minthogy azonban restelte volna, ha összetévesztik két különböző munkálkodását, mint a nap arany-sörényü méneinek kormányzója Phoebus nevet vett föl. Diana hófehér magas homlokára az ezüst sugáru félholdat tűzé Jupiter s mint Luna minden estén, midőn már a nap a tenger hullámai közt nyugodóra tért, megjelent ő a csillagos égen.

Apolló, értesülvén jövendő hivatásáról, az olympusi nagy ünnepély után a nap palotája felé indult. Lehet képzelni, minő

*) Melyik jó kis olvasó küldi be, hozzánk az Eris almájának történetét? Szerk.

vakító fény vette ezt körül, a természet legremekőbb növényei árnyalák az arany porral behintett utakat. A lakon nem volt ablak, az egész egy átlátszó kristály épület.

Kora reggel, a mint utra keltek, e palota szivárvány kapuit a vakító szépségű Aurora egy ifju szép leány, a hajnal tündére nyitá meg, a gyémántkocsi röpiült föl a magasba, Apollo biztos erős kezei zabolázták a paripák gyorsaságát.

HENTALLER ELMA.

A viaszgyöngyök.

A viaszgyöngyök, melyek különösen az előbbi években különféle női ékszerekre használtattak, és melyeket gyakran oly csinosan készítenek el, hogy csak a jártas szakértő képes őket a valódi gyöngyöktől megkülönböztetni, 1656-ban a velencei születésű Jaquintól találtattak fel. Ez ugyanis észrevette, hogy a fehér keszeg (eyprinus alburnus) pikkelyei azon tulajdonsággal bírnak, miszerint a víznek gyöngyhöz hasonló színt adnak. Ezen találmány segítségével megkísérett üveggolyókból ál-gyöngyöket készíteni.

De kísérletét nem nagy siker koronázta; mert, habár az üveggolyó felülete a gyöngy-színt fel is vette, de azt csekély dörzsölés következtében ismét elvesztette. Az emberi ész azonban csakhamar eszközt talált ezen akadályokat legyőzni, mert bizonyos eljárás szerint üres üveggolyókat készítettek, melyeket kis cső segítségével a gyöngyszínű folyadékkal megtöltöttek, és vékony viaszréteggel vonták be. Egy itcze folyadék előállítására 8000 hálnak pikkelye kívántatik meg, melyhez még csekély mennyiségű légekő és vizahólyag járúl.

PURJESZ IGNÁCZ.

A legkedvesebb játszótárs.

Képpel.

Jaj be hamisak azok a kis babák, nekik mindig mulattató kell; egy nem is elég, az nem képes igényeiket kielégíteni, kell nekik kettő, három is, ugyancsak előszedhetnek minden czifraságot, tréfát, csakhogy a kis háziúr vagy kisasszony el ne unja magát; mert az ő unalmának — sirás a következménye.

Pedig ki szeretné a makranczos kis gyerek sirását hallani? Azt bizony csak a kedves mama találja szépnek.

Ily hamis kis fiú volt ám Béla is, a kit valaki szépen lerajzolt, hogy ha majd nagy lesz s roszkodik, megmutatják neki, milyen szépen viselte magát, mikor olyan piciny volt.

Béla már tud járni, nem kell mindig karon hordozni, van neki egy kis szőnyege és tömérdek apró játékszere, ezzel csak elmulatja magát egy kis ideig; de ha körülnéz a szobában és észreveszi, hogy mamája nincs jelen, vége a mulatságnak. Ily esetben csak úgy békül ki, ha a mama hibáját jóvá teendő, játszik vele.

Hallanak csak, hogyan kaczag ilyenkor! Nyujtogatja apró,

(L. szőnyege a 12-ik számban.)

A legkedvesebb játszótárs.

gömbölyü karoeskáit, esakhogy a lapdát elérhesse; emelgeti kis fejét, így örül, örül, olyan boldog a kis zsarnok.

Ugy-e bizony mi sem voltunk jobbak a kis Bélánál, mi is legjobban szeretjük, ha a kedves mama foglalkozott velünk; ne is viszonozzuk jóságát szeretetét háladatlansággal. A kis Béla is, ha nagyobb lesz s meglátja ezt a képet s megtudja, hogy anyja egész napját neki szentelte, ő vele mulatott, nehezen fog engedetlen lenni irányában.

Jóska vedd le kalapodat!

Zschokke után.

„Jóska, vedd le a kalapodat!” — szokta volt mindig mondani Balzor szabó özvegye kis fiának, ha valami idegen ment keresztül a falun, Jóska levette kalapját s már korán megszokta, hogy mindenki iránt, akár előkelő, akár alacsony sorsu ember lett legyen is az, szíves, szolgálatkész volt.

A többi falusiak pedig, ifjak és öregek egyiránt, durvák voltak, mint pokrócz. Biz az nem igen szép volt!

Az illedelem és udvariasság könnyű portéka, nem kerül semminkbe s bennünket minden embernek barátjaivá tesz. A durva embert nem szereti senki, mindenki megveti, bármily gazdag legyen is. Az ilyet közönségesen neveletlen gőgösnek szokták nevezni — s nagyon helyesen. A szíves, barátságos önviselet és szolgálatkészség pedig mindig biztos kulcs az emberi szívekhez.

Ha valamely idegen ur jött a faluba, Jóska volt mindig az első, ki azt mosolyogva köszöntötte. A többi parasztok az alatt úgy állottak ott, mint kút-ágások s le nem vette volna sapkáját vagy kalapját egyik sem a fejéről, mintha csak oda lettek volna azok növe.

Megtörtént néha, hogy valami idegen az útát kérdezte. A falusiak, a helyett, hogy illően feleltek volna, némán és bambán állottak; egymásra néztek s oly ostoba képeket csináltak, mint némely állat, mikor memydörög. De Jóska mindjárt készen volt a felelettel, utbaigazitotta az idegent s el is vezette egy darabon, hogy az el ne tévedjen. Az ilyen tetteiért sokszor hálás köszöneteket nyert, de alamizsnát nem fogadott el soha senkitől.

Ez mind igen tetszett anyjának, ki értelmes asszony volt s így szólott: „Igazságod van, fiam; a királyok és fejedelmek is barátságosan köszöntik alattvalóikat, miért ne tehetne hát szintúgy egy falusi ember?”

Nos, mi történt? — Jóska 16 éves lett, erős, izmos ifju s mint ilyen, anyját pihenni hagyta s napszámjával megkereste mindketőjök élelmét. Módos és udvais magaviseletéért pedig mindenki szerette őt.

Egy vasárnapon Jóska a többi falusiakkal az országút melletti vendégfogadó előtt ült. A városba vivő úton egy öreg uri ember jött gyalog a faluba; egy ittas paraszt elébe ment, szitkozódott és kiabált s az öreg urat meg akarta tánczoltatni; a többiek erre elkezdtek jó ízűen nevetni, de egyik sem ment az idegent megvédeni a részeg bántalmaitól. Jóska a mint észrevette a dolgot, azonnal ott termett, félrelökte az ittas embert s az öreg urat elvezette a paplak-
ra, hová az menni szándékozott.

Nem telt bele egy rövid negyedóra, midőn ugyanazon úton két hintó, telve uri férfiakkal és nőkkel, jött a faluba. A parasztok elbámultak, szájokat eltátották, mintha beakarták volna nyelni a szép fogatokat. Végre mondá egyikőjük: „Bizonyosan a földesur érkezett haza!” — Ekkor egytől egyig levették mindnyájan, fővegeiket, bár a hintók már jól elhaladtak s az urasági kastély előtt megállottak. Oda mentek s úgy báméskodtak távolból, mint a juhok, mikor idegen megy közéjük.

Ekkor látták amaz öreg urat a lelkésztől kísértetve a kastélyba menni. Jóska is velök ment. Az öreg ur csakugyan a földes úr volt, ki sok évig külföldön tartózkodott s most jött haza. A falu alatt leszállott hintójából s gyalog jött be előre.

A földesur az udvarias magaviseletű Jóskát magánál tattotta, egészen új ruhába öltöztette, s szolgálatába fogadta. Jóska szolgálakészsége által mindenki szeretetét megnyerte, e mellett becsületes és hűséges volt, az öreg birtokos teljes bizalmát helyezte benne. S végre őt jószág-igazgatónak nevezte ki. Midőn az öreg ur elhalt, a végrendeletben a hű Jóskáról is gondoskodva volt, mert nagy összeg pénznek s egy szabad teleknek öröklője lett.

Jóska, — már mi csak így hívjuk derék férfiuvá lett barátunkat — takarékos, szorgalmas gazda volt, csakhamar a falu legtehetősebb emberévé lett s valódi jóltevőjévé a szegényeknek. És e szerencsáját Isten után illedelmes magaviseletének és szolgálakészségének köszönhette. A falu többi lakosai jól tudták azt, s ez időtől fogva több illedelemhez és udvariassághoz szoktatták gyermekeiket. Ha nem használ is — de nem is árt — gondolák.

Később egészen szójárássá vált a faluban, midőn valamely nyers és durva fiút kellett meginteni, Jóska anyjának eme mondása: „Jóska, vedd le kalapodat!” — S e szavaknak mindig jó sikere lett.

Visszapillantások a múltba.

1840-ben márczius 2-án Bremában meghalt Olber, ki a csillagászatban igen sok érdemeket szerze magának, számos felfedezései által. Már huszonkét éves korában tanárrá neveztetett Göttingában s azon kívül mint orvos is sok jót tett az emberiséggel. E derék férfi 81 évet élt.

1814-ben márczius 3-án az egyesült sereg megverte Mac—Donald marschal seregét Bar sur Seinenél. Az egyesült sereg harmadik hadtestét Gyulay magyar tábornok vezénylette, s a huszároknak nem kis érdemök van ezen győzelemben. Egész Troyesig üzték a megvert sereget.

1840-ben márczius 4-én a francziák törvény által szabályozták a gyermekek alkalmazását a gyári munkákra, miután vizsgálások történtek e részben, s valamint erkölcsileg el lettek hanyagolva, úgy gyenge erejük munkával túl lett terhelve. Ezen törvény szerint nyolcz éven alóli gyermekek nem is alkalmazandók a gyárakban. Tizenkét éves korig nyolcz órára szabatott a munka idő, tizenkét éven túl tizenhatig tizenkét órára.

1714-ben márczius 5-én kötének békét Savoya Eugen, és Villars marsal Rastadtban, s ez által a spanyol örökösödési háború be lett fejezve. Ezen béke alapján kapcsolatotott Németalföld, Milano, Nápoly és Szardinia Ausztriához.

1815-ben márczius 6-án XVIII. Lajos egy rendkívüli ülésben I. Napoleont száműzöttnek nyilvánítá, kivel úgy kell el bánni, mint miként áruló, és lázító érdemli. Midőn pár hó múlva a nagy császár Cannesnál partra szállt, s a nép lelkesülve fogadta, a király igen lehangoltan menekült Párisból, s csak akkor tért vissza Vellington védelme alatt, midőn Napoleon már az angolok foglya vala.

1737-ben márczius 7-én halt meg gróf Stahrenberg Guidó, „Elgran capitans“ melléknévvel. Ő az osztrák hadseregben egyike volt a legjelesbeknek, s valamint a törökök ellen Belgrádnál hősiessen harczolt, úgy a spanyolok ellen Almenara és Saragossánál is. A mellett igen kedélyes társalgó volt, s midőn a török háborúból vissza térve, élményeit beszélte a császári párnak, a császárné azon kérdésére, nem hanyatlott e néha bátorsága, azt válaszolá: csak a zászlót, s füleimet féltettem, az elsőt, ne hogy valamely mecesetet diszítsenek vele, füleimet pedig, hogy a reá kitűzött díjat valamely janicsár ki ne érdemelje.

1794-ben márczius 8-án egy jeles költő Ciccí Mária Luíza halt meg Pisában. Zárdában neveltetett, hol fiatal éveiben már szünidejét jeles költők, főleg Dante műveinek olvasásával tölté be. Nevelése befejeztekor fivéréhez ment lakni; miután szülői

már nem éltek; s kedvező körülmények között élve, egészen átengedheté magát szenvedélyének, a költészetnek, s műveivel nem-sokára az ünnepeltek sorába emeltetett. Több tudományos akadémia tagul választá a széplelkü és magas műveltségü hölgyet.

Ilonka szünórái.

Itt a Husvét! Itt a tavasz!

E két fogalom egymás nélkül nem is gondolható; sokan örülnek a tavasznak, mert magával hozza a husvéti ünnepeket; sokan pedig, különösen az öreg urak azért szeretik a Husvétot, mert karöltve jó a tavasszal, a mely enyhe legével új életet áraszt mindenre.

Husvét vasárnapján miről másról lehetne beszélni, mint a husvétről? Közös öröm napjai ezek, minden sziv hálatelten küld imát az egek urához; északtól, délig, kelettől nyugotig ünnep van ma. A gyermek mosolygó arcza, a viz csillámló tükrén játtzó napsugár, a gyenge fű közé rejtett ibolya, a fakadó fán repkedő madár mind örömről beszélnek, hirdetik az ujult életet. Üdvözlégy husvéti ünnep, üdvözlégy annak szent nevéért, ki e napon feltámadott.

Bizonyos korig a husvét és piros tojás közt nem tudunk különbséget tenni, azt véljük azért van az előbbi, hogy mi bizonyos számu piros tojásunkat megkapjuk, s ha már elég okosak vagyunk s nem félünk a vitzől, egymást egy kis illatos vízzel leöntsük. Ekkor még hiában magyaráznák nekünk, a nap magasztos emlékét. Akik ezt a lapot forgatják, azok bizonyosan tudják már, mily szent ez az ünnep.

Tudom mennyire örülnek neki, különösen a szorgalmas diákok; sok szünnap jár vele!

Ugyebár eszébe jutott önöknek, kik talán ép most is piros tojást forgatnak kezükben, megkérdezni, honnan ered az a hagyományos szokás, husvétkor szebbnél szebb tojásokat osztogatni? Én már többször kérdeztem, de ez a szokás már oly réges régi, hogy nem lehetünk tisztában eredetével.

A régi phöníciaiak a tojást a Mindenható képmásának tekinték, a perzsák új évkor ajándékozáik meg egymást vele az ujuló természet emlékére. A keresztények át vették e szokást, de magasztosb értelmet adtak neki: az egyedüli igaz vallás emlékére osztogatók hívő társaiknak, hogy e szent napokon megemlékezzenek a Megváltóról.

Nekem ezt a felvilágosítást adták, mely azonban elég homályos, de mindenesetre biznysága őskorbóli eredetének. *) Némely vidéken

*) Ilonka ugylátszik, már megint elfelejtette, hogy a Méhecske tavalyi folyamában Székely Ilona milyen szépen megmagyarázta neki. De csak feledékenyek is ezek a kis leányok.

szokás szebbnél szebb tojásokat a szabadban elrejtteni s a gyermekekre bizni megtalálását. Mily öröm annak, ki legelőször rá akad az elrejtett ajándéokra!

Kívánom kegyeteknek, fedezzenek fel minél többet s fogadják szívesen azon ohajtásomat, hogy minél boldogabban töltsék ez ünnepeket!

Különfélék.

Az egész országban zaj és mozgás van a követ választások miatt. „Jobb“ vagy „bal-párt“ most a jelszó választók, és nem választók, között; sőt meg vagyunk győződve, hogy e lapok olvasói is egyik, vagy másrésze szavaznak, természetesen — magok között, minthogy máshol még nem illetékes szavazatuk. A különben is élénk főváros most a választás előzményei által még élénkebb; nemzeti zászlókkal díszített kocsik egész vonala halad az utczákon, éljenezve egyik vagy másik jelöltet a ben ülők, aztán majd ez, majd amaz érdekében tanácskozmányok tartatnak, s mikorra e sorok napvilágot látnak, tudni fogjuk, ki a vivát!

Vasárnap i könyvtárt terveznek, mely csak vásár- és ünnep napokon lenne nyitva a munkás osztály számára, hol 2 krnyi díjért jó könyveket, és lapokat lehetne olvasni. Munka napokon az esti órákban szintén nyitva állana a helyiség. A művelődést ezelőző minden vállalatot örömmel üdvözlünk.

Velocipéde versenyt tartott néhány egyén e napokban az Orczy kerttől a Kőbányáig. Egy katonatiszt lett a nyertes; mert csak egyszer bukott le, s 17 percz alatt ért ki, a többi gyakran le esvén e járműről, társaskocsin ment ki.

A gróf Csekonics palotában fiatal grófok, és grófhölgyek magyar, francia, és német nyelven műkedvellői előadást tartottak, még pedig, miként haljuk, igen jó sikerrel.

Táborszky és Parseh műkereskedésében — Korona úteza 1. sz. — több új hangjegy jelent meg legközelebb, jelesen „Jókay induló“ szerző Krohn Vilmos, ára 50 kr. aztán Tisza Aladár „Gyöngyök a magyar nép dalaiból“ két, és négy kézre 80 kr. és 1 frtért kaphatók. Úgy szintén a már említettük „Hertelendy induló“ is meg van e műkereskedésben, még pedig jutányosban mint bárhol; mert csak 30 kr.

Egy hazánk fia Székely Lajos szabadult ki siberiai fogságából, hová mint a lengyel felkelésben részes kétszer jutott. Két évig volt ott, és viselte nyakán a rablánczot, ottani szokás szerint. Most haza jött, s megemlékezve muzemunkról még szomorú helyzetében is, egy mammut fogat hozott magával.

A magyar gazdaszónokok egylete e hó 20-án évi közgyűlést tartott a nemes szívű Damjanich Jánosné elnöklete alatt. Ez egylet tőkéje 71,098 fra megy, tagjainak száma pedig 693. Ez egylet igen sok jót tesz az árvákkal, és saját árva bázsal bir, hol több szegény árva leánykát neveltet.

A színi képezdei vizsgák is meg tartattak a nemzeti színházban. A drámai, és vigjátéki szakmákban lekítűnőbbek, sőt valódi hivatással bírnak Rákosy Szidonia, és Helvey Laura. Az énekben legtöbb reményre

jogosítanak Birle Katalin, Human Alexa és Csepesányi Berta. A férfiak közül: Török Miklós, Verböczy és Szücs bírnak legjobb hanggal.

Székely Bertalan „Anyai őrszem“ színmű festvénye után, — mely a párisi világtárlaton is ott volt — csinos olajnyomatú képek jelentek meg. A kép egy lapon három egymásból folyó jelenetet ábrázol. Az első jelenet egy gyermeket mutat, ki egy a vízpartról kiálló fatörzsön lovagol, s a háttérben a kereső anya látszik. A második jelenet, midőn a gyermek már a vízbe esett; s a harmadik jelenet azt ábrázolja, midőn az anya, vízből kimentett gyermekét keblére öleli. E kép talán nem egy esintalan, és meggondolatlan gyermeket fog pajkos merényeitől visszatartani.

Számrejtvény. — Péchy Erzsikétől.

- 1 2 3 4 5. Őseinknek lakhelyül szolgált.
 3 4 5. Ez a megholtak utolsó tiszteletadása.
 1 2 1. Réten található sok madár lakhelye.
 2 5. Sok mester embernek szükséges eszköze.
 1 2 5. Embernek állatnak kellemetlen, káros.
 3 2 14 15 9. Boráról nevezetes hegyaljai város.
 10 8. E szócskának három az értelme.
 12 2 7. Vízben lakó állat sok madár étele.
 1 6 11 3. Madridban kereskedést üznek vele.
 5 9 8. Nyárban kertben és erdőben látható.
 Próbáld meg, könnyen kitalálható.
 1—15. Nem dicsérik mi ezt, dicséri terméke.
 Itt egy híres költőnek van az emlékköve.
 Megfejtési határidő april 26.

Számrejtvény. — Viczenty Saroltától.

- 7 10 4. Egy kis folyó Magyarországbán.
 5 4 9 4. Egy hős magyar vezetének neve.
 1 2 3 4. Hasznos négylábu állat.
 9 10 11 11 8 15 13 10 2. Jeles költőnk egyike.
 7 8 9 10 11 12 13 14 15. Egy szent vértanu neve.
 1—15. A magyar költészet egy régi kitűnő művelője.
 Megfejtési határidő april 26.

Számrejtvény. — Jeney Maritól.

- 1 7 3. Egy ember sincsen nélküle.
 4 5 6. Ház e nélkül nem épüle.
 8 4 1. Főve más színüvé leszen.
 3 7 1 7 8. Boldogtalan, kinek nincsen.
 7 1. Az okost erről nevezik.
 1 2 3. Természetes emelő gép.
 3 4 5 6. Istalók egyik kelléke.
 1 7 3 7 8 2. A királyok legszebb éke.
 1 8 6. Állat; — de gyakorta drága.
 1—8. Örülünk ennek napjára.
 Megfejtési határidő april 26.

Sakktalány. — *Leidenfrost Lászlótól.*

léd	lök	den	föl	hol	tá	kér	lak
kor	lő	fe	től	de	lát	a	ra
szel	né	dem	min	ha	me	e	azt
Szü	csak	kér	még	azt	sem	meg	lok
dem	gó	zek	szép	gyek	va	dem	a
dár	le	e	a	szü	től	ál	ra
to	vi	jön	ha	la	a	fel	föl
tő	ma	sut	rulsz	hők	lő	há	hol

Megfejtési határidő április 26-ka.

A nyolczadik számban levő sakkrejtvény értelme:

Áldj meg minket magyaroknak.
Hatalmas nagy Istene!
Oltalmában ne véthessen,
A magyarnak ellene:
Sem kelet sem nyugot mérge,
Sem árulás belső férgé,
Sem irigység ingere,
Sem az önkény fegyvere.

Kisjaldy.

Ugyanitt a számrejtvény értelme: Nándorfehérvár.

Megfejtették: Popper Sándor, Oszlányi Kornél, Mészáros Kornelia, Ujváry Zsigmond, Gerszner Soma, Péchy Erzsike, Weisz Czeczília, Falvay Flóra, Hagara Mariska, Marsits Rozina, Huszka Mari, Bernstein Samu, Bernstein Tilli, Rötth Ida, Riedl Szidonia, Thalys Ilona, Kubinyi Irma, Kurz Samu, Ujságh István, Kossuth Lajos, Ferenczy Loujza, Bisitz Sarolta, Kerekes Lila és Pista, Adler Samu, Platthy Camilla, Rády Zsófi és Izabella, Schwarz Magda, Baló Etelka, Szivos Gyula, ifj. Lovassy Sándor, Mannheim Fanni, Külley Etelka, Viczenty Sarolta, Székely Ilona, Jankó és Malvin, de Rivó Ilonr, Plavetz Jenő és Béla, Kálóczy Zoltán, Reviczky Sarolta, Ungar Feri, Sváby Izabella, Wallfisch Lajos, Wallfisch Ilka, Offenheimer Gusztáv, Leidenfrost Laci és Tódor, Such Mari, Jeney Mari, Lázár Ilon, Vartus Mari, Vartus Julia, Medeczky Emilia, Májusz Károly, Gida és György, Bosznáky Irma, Hrivnyák Ernesztin, Szmerekovszky Ilka, Kovács Ilona, Sebestyén Zsigmond és Árpád.

A kis posta. *Kiss Endre urnak.* Mentül előbb jönni fog. Kívánságát ápril 1-sőjétől, a legnagyobb örömmel teljesítjük.

A folyó negyedév lejártával, felkérjük tisztelt munkatársainkat, hogy közreműködésükkel a következő negyedévben is támogatni sziveskedjenek.

V... key L. urnak. A hallgatás arany, de a sok a jóból is árt, tehát kérjük a hosszú hallgatás megszakítását.